

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτων ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δέκα
κι' ἔλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνάτη Μάη κι' εἰκοστή
καὶ Τούρκων ἄθλοι σεδαστοί.

Εἰκοσιδύο χίλια κι' ἑκατὸ
καὶ τοὺς χαμαλμπασήδες χαιρετῶ.

**Μὲς' στὰ κάζα τὰ φοικώδη
κι' οἱ χαμάληδες' στὸ πόδι.**

Φ.—Τάμαθες λοιπὸν τὰ νέα, Περικλέτο κοκκαλιάρη;
κι' οἱ χαμάληδες τῆς Πόλις' σηκωθῆκαν' στὸ ποδάρι.

Π.—Τὶ πολεμικὸ γιγαγκίνι!
τὶ μηνύματα κι' αὐτά!..
Φ.—Κι' οἱ χαμάληδες ἐκεῖνοι
τοῦ μεγάλου Γαλατᾶ
φοβεροὶ τὰ δόντια τρίζουν
καὶ τὸ σύμπαν φοβερίζουν.

Φ.—Στὸ πόδι κι' οἱ χαμάληδες... κι' αὐτοὶ λαλοῦν εὐγλώττως,
καὶ νέας' στὰς Προστάτιδας γεννοῦν ἀνησυχίας...

Π.—Εἶναι κι' αὐτοὶ χαμάληδες τοῦ νέου καθεστώτος,
τῆ παλῆου, βρε Φασουλῆ, τῆς ἀπολυταρχίας;

Φ.—Εἶναι νεοχαμάληδες, ὅπου βαστοῦν' στοὺς ὤμους
Συντάγματα καὶ νόμους.

Εἶναι νεοχαμάληδες καὶ Συνταγματικοί,
καὶ φορτωμένοι μὲ θεσμοὺς τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Εἶναι νεοχαμάληδες μὲ πάθος ρητορείας,
καὶ φοβερίζουν τὸν ντόντζι
μὲ χαμαλίκαις καὶ σχοινιά,
μαχόμενοι περὶ θεσμῶν τῆς Αὐτοκρατορίας.

Φιλοπόλεμος προβάλλει
καὶ χαμαλουριὰ μεγάλῃ.
Πολεμόπληκτοι νταήδες
βγαίνουν κι' οἱ χαμαλμπασήδες,
καὶ βαστοῦν τὴν χαμαλίκα
καὶ βοοῦν ἐν ταύτῃ νίκᾳ.

Πηλαλοῦνε σὰν ἄγρια
'στῆς Σταμπούλ τὰ καντερίμια.
Ξεφωνίζουν μ' ἀγριὰδα
γιὰ Γκιαούρηδες ἀνόμους,
καὶ τὴν δόλια τὴν Ἀρμάδα
τὴν φορτόνεται' στοὺς ὤμους,

και την πᾶν διὰ ξηρᾶς μέσ' στή Σουδα, μέσ' στήν Κρήτη,
κι' ὁ ντουνιάς γιὰ τοῦτο φρίττει.

Πῶτον θαυμά.. τέτοιοι στόλοι
ταξειδεύουν στή στεριά,
καὶ παντοῦ φωνάζουν ὅλοι:
χαίρε σὺ χαμαλουριά.

Καὶ τὸ Μεσσοῦδὲ τὸ μέγα, ποῦχει πρώτης πυροδόλα,
μὲ σχοινιά κι' αὐτὸ τὸ σέρνουν,
κι' ἔγινε λέσσα κι' ἔγινε μόλα
μέσ' στὸ Φάληρο τὸ φέρνουν.

Δόξα' στὸ χαμαλίκι κι' ἀθάνατος τιμή,
καὶ κάθε Μουεζίνης ἀπάνω σὲ τζαμί
τὸ θαῦμ' αὐτὸ γεραίρει
τῆς Τουρκοχαμαλίκας,
ποῦ σίγουρα θὰ φέρη
στοὺς Μουσουλμάνους νίκας.

Τι θαύματα δὲν σκάρωσε τῶν θαλασσῶν ἡ μάνα,
κι' αὐτὴ τοὺς φλογοδόλους
καὶ τραντακτοὺς τῆς στόλου
θὰ τοὺς φορτώσῃ γρήγορα καὶ μέσ' στ' ἀεροπλάνα.

Τι στόλος σπουδαῖος!
τὶ φρίκη, τὶ δέος!..
τρὶς εὐγε' στήν Πύλη.

Καθένας χαμάλης
βαστάζ' ὑπὸ μάλης
κανόνι, τορπίλλη.

Σούτ!.. μὴ βγάλετε μιλιὰ
στὸν χαμάλικο θυμό...
καὶ τῆς Πόλης τὰ σκυλιά,
ποῦ δὲν ἔχουν μετρημό,
μὲ γαυγίσματα κι' ἐκεῖνα βεβαίνουν πρὸς τοὺς ἄλλους
τοὺς κατὰ ξηρὰν θριάμβους τῆς Ἀρμάδας τῆς μεγάλης.

Τώρα ποῦ λὲς κι' οἱ Σκύλοι
τῆς Πόλης οἱ ποικίλοι
ἔγιναν Συνταγματικοί,
καὶ καθεμιά των ὕλακῃ
δὲν εἶναι, Περικλέτο μου, παρὰ μεγαλυνάριον
σὲ καθεστὼς μακάριον.

Καὶ τοῦτοι τώρα πιά
ἐπῆραν ἀνθρωπιά,
κι' ὁμνεῖ καθεὶς τὸ Σύνταγμα μὲ τὰ γαυγίσματά του...
γινήκανε νεόσκυλοι κι' αὐτοὶ τοῦ Κομητάτου,
καὶ τώρα σὰν νεόσκυλοι μὲ θάρρος κυνικὸ
ἀπὸ τὰ πλούτη τοῦ Χαμίτ γυρεύουν μερδικό.

Ὡ τρομάρα καὶ φωνή,
χαμαλίκι καὶ σχοινί.
Κι' ὁ Σεφκὲτ Πασσᾶς καθδάλα
σὲ χαμάλμπαση γερὸ
βγάζει, Περικλή, τὸ πάλα
μ' ἓνα μένος τρομερό.

Νάτο τὸ παλληκαράκι,
ποῦ ξιφῆρες περιφέρει
τοῦ Συντάγματος τὰ ράκη
στῆς Ἀρβανιτιᾶς τὰ μέρη.

Φεύγα φεύγα, πρὶν ἢ πάλα
νὰ σοῦ κόψῃ τὴν κεφαλα,
καὶ μὲ τούτη, στραβοκάνη,
πτῶμ' ἀκέφαλον σὲ κἀνή.

Μὲ τὰς φῆμας τὰς τρεχοῦσας στὴν Ἀμέλια τὸν νοῦ σας.

Π.—Ὅμως ἀλήθεια, Φασουλῇ, σὲ τούτῃ τὴν συντέλεια
πῶς δὲν ἀφίνουν νὰ παιχθῇ: τὸν νοῦ σου στήν Ἀμέλια;

Φ.—Ἐδῶ σὰν ἀτμολέθης βράζ' ἡ κτίσις,
ἐδῶ κι' Ἀνατολὴ χαλᾷ καὶ Δύσις,
καὶ κάποιος τῆς Σταμποῦλ στραγαλατῆς
κι' ἓνας Χορχόρ Ἀγᾶς λεπλεπιτῆς
λένε πῶς διακαίνωσι καὶ πάλι
θὰ στείλουν σὲς Προστάτιδας μεγάλη,
κι' ἀπάνω σὲς ἀπίστων τὰ κεφάλια
θὰ σπάσουν τὸν ταβλά μὲ τὰ στραγάλια.

Ἐδῶ καὶ τῶν χαμάληδων τὰ στίφη
στοὺς Εὐρωπαϊοὺς δίνουνε κολάφισμα,
καὶ τὸν Σεφκὲτ κυττάζεις τὸν ἐρίφη
νὰ μᾶς κυττᾷ μὲ μούτρα γιὰ ζουγράφισμα.

Ἐδῶ λυσσοῦν Σοφτάδες διαδασμένοι
κι' ἀφίνουν φιλοπόλεμη κραυγή,
καὶ λὲν γιὰ τὴν Ἀρμάδα τὴν καυμένη
πῶς πάλι σὲν περίπατο θὰ βγῇ,
καὶ κἄτι περιμένεται θαυμάσιο
κι' ἀπὸ τὸ νέο κάζο τὸ θαλάσσιο.

Ἐδῶ ποῦ λὲς ἐχάσανε Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
κι' ἐσήκωσαν τὴν πράσινη σημαία τοῦ Προφήτη,
σὰν ἔδανε πῶς τὸν Ριφάτ, Μινίστρο κανακάρη,
τὸν πούλησαν μέσ' στή Φραγκιά γιὰ πράσινο χαβιάρι.

Ἐδῶ σφαγαῖς ἀκούονται καὶ ξαφνικά μεγάλα
κι' ἔχει σεβντὰ γιὰ πόλεμο κι' ἡ καθεμιά Τουρκάλα,
καὶ σύμωρὲ χαμάλμπαση, μ' ὅλη σου τὴν ἀφέλεια
μιλεῖς γιὰ τὴν Ἀμέλια;

Κι' ἐγὼ σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
τὴν ἐξαψί μου κρύδω,
πλὴν εὐζωνάκι λιγερὸ
κυττάζω καὶ τὸν Ἴβο,
ποῦ μόνο σὲν Κομφούκιο πιστεύει τῶν Κινέζων...
καμάρωσέ τον σοδαρὸς κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὴ παίζων.

Ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος ξυπνάει μὲ τὴν διάννα,
καὶ σὺ θαρρεῖς πῶς εὐζωνο κυττάζεις Ἀκαρνᾶνα.

Πόλεμο θέλει καὶ σαματὰ κι' ἡ χαμαλίκι τοῦ Γαλατᾶ.

Πῶς κάνει τὴν μεσίτσα του!..
τὶ λεβεντὰ ποῦ σοῦχει
μὲ τὴν φουστανελίτσα του,
τὸ φέσι, τὸ τοαροῦχι.

Ποῖος σὲν Κομφούκιο ποτὲ θάλεγε, μπουνταλᾶ,
πῶς θ' ἀξιωνετο κι' ἐδῶ
λάτρη τοῦ νᾶδρη κι' ὅπαδὸ
τέτοιο φουστανελᾶ.

Π.—Ποῖος καὶ σὲν Ἴβο θάλεγε πῶς τώρα θὰ φορέσῃ
βλαχόκαλτσα καὶ φέσι,
καὶ στή γραμμὴ θὰ στέκεται σὰν μαρμαροκολῶνα...
βρήθα τον Κομφούκιο, σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα.

Φ.—Καὶ Μανδάρινο σεδαστοὶ
θαυμάζουν τὸν Κομφουκιστή...
τὶ σώματος εὐμέλεια.
Π.—Τὸν νοῦ σου στήν Ἀμέλια.

Φ.—Κι' ἐνῶ μὲ φλέγει τῆς Τουρκίας ἐκεῖνο τὸ καμίνι
κι' ἐπρόσμενα πῶς σύγκρουσις σὲ σύνορα θὰ γίνη,
ἔμαθα, Περικλέτο μου, πῶς μὲ κομμένη φόρα
δὲρ τραῖνα συνεκρούσθησαν εἰς τὸ Χαλάνδρι τώρα.
Αἰτία τῆς συγκρούσεως ἦσαν ἀκρίδων σώματα,
καὶ παρ' ὅλγον νᾶχουμε τραυματιομοὺς καὶ πτώματα.

Μέσα σὲ τόσα ξαφνικά
κι' ἀκρίδων ἐκστρατεία,

καὶ σήμερα μὲ τὴν ὀκᾶ
τῆς πέρν' ἡ Πολιτεία.

Κι' αὐταῖς θαρρεῖς πῶς ἔπασαν μέσ' ἀπὸ τὸν κομήτη
σ' ἑμᾶς τοὺς ἀρουραίους,
κι' ἡ Πολιτεία τῆς κτυπᾷ καὶ τῆς ἐπικηρύττει
σὰν τοὺς γνωστοὺς Σκουμπραίους.

Τῶν ἀδηφάγων περωτῶν κατακλυσμὸν δὲν εἶδες;
τὰ σμῆνῃ των ἐσκέπασαν χωράφια καὶ χλωρίδας,
κι' ὅποιος σκοτώσῃ σήμερα τῆς πρὸ πολλὰς ἀκρίδες
ἐκεῖνος ἦρως μυθικός καὶ Διγενῆς Ἀκρίδας.

Ἀκρίδες ἐξεφύτρωσαν ἀπὸ τὴν γῆ τὴν στεῖρα,
μὰ τί φρονεῖς καὶ σὺ γι' αὐτὴ τὴν ἀκριδοπλημμύρα;

Π.—Τούτη καλέ μου Φασουλῇ,
συμβολακώτατα δηλοῖ
πῶς ὁ Ρωμηὸς, πρὸ ξενόκτοτος ἀπλόνει τῆς ἀρίδας,
μὲ μέλι μόνον ἄγριον θὰ τρέφεται κι' ἀκρίδες.

Φ.—Εὐγε, μεγάλη κεφαλὴ,
τοῦτο βεβαίως θὰ δηλοῖ,
μὰ πρέπει σήμερα κι' ἐμεῖς νὰ δαίωμ' ἐπιμέλεια
προτοῦ μᾶς φανε ζωντανούς...

Π.—Τὸν νοῦ μας στήν Ἀμέλια.
Φ.—Μὲ τούτῃ τὴν Ἀμέλια παραπολὸ μοῦ μπήκες...
μὰ δὲν μοῦ λὲς ἀληθινὰ ποῦ διάβολο τὴν βρήκες;

Π.—Γιὰ νὰ σοῦ λῶ σοδαρὸς, ξυλένις διπλωμάτη,
τὸν νοῦ σου στήν Ἀμέλια, τοῦτο σημαίνει κἄτι.

Τσιγγάρων μηχανή κι' αντίρα και φωνή.

Φ.—Τί νάναι τούτο τάχατε, βρέ Περικλέτο λέρα,
πού φέρετ' ἔδω πέρα,
και τὸ φρουροῦν μαζί;
ἔφιπποι και πεζοί;

Πῶς τόση συνοδεία
και τέτοια κουστουδιά;

Τι τάχα νάναι τούτο, πού μυστικὸ νομίζεται;
γιατί τὸ συνοδεύει πεζῶν κι' ἔφιππων σμήνος;
μὴ λαμπερὸς ἀδάμας κι' ἔδω μετακομίζεται
καθὼς και τῆς Ἀγγλίας ὁ Κόλλιναν ἐκεῖνος,
πού λένε πῶς θαμβόνει και κουκουδάγιας μάτια
κι' ἀπ' ἔλους πῶς ζυγίζει τὰ πηρὸν πολλὰ καράτια;

Βεβαίως κάτι κρύβεται πολύτιμο και σπάνιο...
μὴ παρ' ἐλπίδα τάχατε μᾶς κουδαλοῦν τὸ δάνειο,
και στέκουν γύρω του φρουροὶ πεζοὶ και καβαλάρηδες,
γιατί φοβοῦντ' ἐπιθεσιν ἀπὸ καμπόσους Ἀρηδες,
πού με τὴν ἐκκαθάρισι και τὴν νομοπλημμύρα
ἔγινε, Περικλέτο μου, τὸ μάτι των μπακίρα;

Π.—Δὲν εἶναι τίποτ' ἀπ' αὐτά, βρέ Φασουλῇ μαζέτα...
θαρρῶ πῶς εἶναι μηχαναῖς, πού βγάζουν τσιγαρέτα,
κι' αὐτοί, πού με τὰ χέρια των μᾶς φτειάνουνε τσιγάρα,
σηκώθηκαν κι' ἀπήργησαν μ' ἀλλαγήτὸ κι' ἀντάρα.

Κι' ὁ Βάρκας τώρα, Φασουλῇ, μὰ κι' ἄλλοι καπνοπώληδες,
τὰ μάλα φιλοπόλιδες,
εἰς τὰ καπνοπωλεῖα των ἔχουν περιπολία,
και λὲς πῶς εἶναι Τράπεζαις και τὰ καπνοπωλεῖα.

Κι' ἂν μέσα σ' ἀπεργίας μικρὰς τε και μεγάλας
κι' αὐτοὺς τοὺς τσιγαράδες τοὺς εὑρουν ἀδαμάστους,
λένε πῶς ἡλικίας θὰ προσκαλέσουν κι' ἄλλας
κι' ἀπὸ τὰς ἐφεδρείας κι' ἀπὸ τοὺς ἀγυμνάστους.

Φ.—Μόνο με χέρι γίνεται τσιγάρο σ' τὴν ἐντέλεια,
μὰ τώρα πάλι θὰ μοῦ πῆς: τὸν νοῦ σου σ' τὴν Ἀμέλια.
Π.—Θὰ τὸ φωνάζω πάντοτε σ' αὐτὰ σου χασομέρη,
γιατί τὸ τσιγαρέτο σου δὲν ἐρωτᾷς σὰν βλάκας
ἂν τῶχῃ βγάλει μηχανή, κἂν τῶχῃ κάνει χέρι,
μὰ θέλεις νάναι μοναχὰ τσιγάρο τῆς ἀμάκας.

Φ.—Μὴ μοῦ παραφορτώνεσαι με τούτη τὴν κυρία
και θὰ φλογίσουν χαστουκίαις τὴν μούρη σου τὴν κρύα.
Μὴ ρίμα δὲν ἔμπορῶ νὰ πῶ, πού νὰ τελειώνῃς ἔλια,
χωρὶς ἀμέσως νὰ μοῦ πῆς: τὸν νοῦ σου σ' τὴν Ἀμέλια.

Π.—Ἐχε τὸν νοῦ σου, Φασουλῇ...

Φ.—Πολλαῖς φοραῖς μοῦ τῶπες,
μὰ πᾶμε νὰ μαζέψωμε νέων τσιγγάρων γόπες.

Π.—Τὸν νοῦ σου σ' τὴν Ἀμέλια...

Φ.—Τὸν ἔχω, μὴ σὲ μέλη.

Π.—Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς ματσουκίαις σ' τὰ ξύλινα σου μέλη.

Δραγούμης ὁ μουσάτος κι' ὁ Τοῦρκος ὁ φεσάτος.

Δρ.—ὦ! μπουγγουρούμ... καθίστε...

Τοῦρ.—Μὴν ἐνοχλήσθε τόσο...

κάτι σπουδαῖα πράγματα θὰ σᾶς ἀνακοινώσω.

Δρ.—Ἀφεριμ, Μπέη... γκέλ μπουρντά,
ἔλα, Ναμπῇ μου, πηρὸν κοντά.

Τοῦρ.—Ἦλθα λοιπὸν, Βεζύρη μου, νὰ σᾶς πληροφρήσω

και μ' ἓνα τρόπο φιλικὸ νὰ σᾶς ἐξιστορήσω
πῶς σύχασαν τὰ πράγματα μες σ' τὴν Ἀρβανιτιά,
κι' ἐκεῖνος ὁ Γαζῇ Σεφκὲτ τῆς ἔδωσε σ' αὐτὰ.

Δρ.—Πολὺ μ' ἐνθουσιάζετε με τὰς πληροφορίας σας
κι' ἐπικρατῶ σ' τὸν θρίαμβον τῆς Αὐτοκρατορίας σας.

Τοῦρ.—Λοιπὸν νοεῖτω κάθε νοῦς
πῶς τώρα με τοὺς Ἀλβανούς
δὲν θάχωμε κακὸ μπελᾶ...

Δρ.—Χαίρω πολὺ... χαῖρ ὁλᾶ.

Τοῦρ.—Βεζύρη, μ' ἐπεφόρτισαν ν' ἀνακοινώσω κι' ἄλλα,
πῶς ὁ στρατὸς κατέλαβε τὸ Διάκοδο, τὴν Σπάλα,
χωρὶς ἀντίστασι καμμιά κι' ἐμπόδιο κανένα...

Δρ.—Ἀφεριμ, Μπέη... σ' τὸ στρατὸ προσρήσεις κι' ἀπὸ μένα.

Τοῦρ.—Βεζύρη, μ' ἐπεφόρτισαν νὰ σᾶς εἰπῶ πρὸς τούτους
πῶς τᾶρματὰ του τᾶδωσε καθέννας Ἀρναούτης,
και σήμερα δὲν βρίσκεται σ' ἐπαναστάτου χέρι
μήτ' ἓνα παληοτούφεκο και ξύλινο μαχαίρι.

Ὅπλα και πάλαις και σπαθιά τᾶχει τὸ Κομητάτο.

Δρ.—Μεγάλως μ' εὐχαρίστησε και τούτο τὸ μαντάτο.

Τοῦρ.—Σὰν εἶδαν, τζάνουμ, τὸν Σεφκὲτ τὸ δαλὰν σ' τὴν φευγάλα,
κοντολογῆς τὰ πράγματα γινῆκαν μέλι γάλα.

Δρ.—Ἐχετε κι' ἄλλα σὰν κι' αὐτὰ νὰ μᾶς εἰπῆτε, Μπέη;

Τοῦρ.—Ἀς γράφουν, ε, τι θέλουνε γραφεῖδες Εὐρωπαϊοί,
κι' ὅποιος ἀσφάλεια ζητεῖ, Βεζύρη μου, σπανία,
δὲν θὰ τὴν εὖρη πουθενὰ παρὰ σ' τὴν Ἀλβανία.

Δρ.—Ὅλα σᾶς ἤλθανε καλά...

Χαίρω πολὺ... χαῖρ ὁλᾶ.

Τοῦρ.—Αὐτὰ σᾶς λέγω φιλικῶς,
και μάθεται ἐμπιστευτικῶς,
ὅτι γυρίζει κι' ὁ Σεφκὲτ εἰς τὴν Σταμποῦλ με φόρα,
κι' ἴσως νὰ γίνῃ Ναύαρχος και τῆς Ἀρμάδας τώρα.

Δρ.—Θέλω με τούτον τὸν Γαζῇ
νὰ πιούμε τὸν καφέ μαζί.

Τοῦρ.—Κι' ἐκεῖνος μ' εὐχαρίστησε σᾶς βεβαιῶ θ' ἀκούσῃ
πῶς θέλει νάναι φίλος του Βεζύρης και με μουσι.

Δρ.—Ἐν τούτοις ἤθελα πολὺ νὰ μάθω τι συμβαίνει
και μες σ' τὴν Ἰερμένη.

Ἐνδιαφέρομαι σφοδρῶς... (ὁ Μπέης ξεροβήχει)
νὰ μάθω και γιὰ τοῦ Σανᾶ τὸν Ἀραβὰ Σεῖχη.

Τοῦρ.—Σᾶς χαίρειτῶ, Βεζύρη μου, κι' ἡ Τουρκικὴ Προεδρία,
θ' ἀνακοινώσῃ τὰ ληθῆ και γιὰ τὴν Ἀραβία.

Δρ.—Κι' ἐγὼ με λύπη, Μπέη μου, μεγάλην θὰ σᾶς πῶ
πῶς τῶρ ἀκρις ἐνέσκηψε πυκνὴ σ' τὸν Ὠρωπό,
σ' τὸ Κορῶπι, σ' τὸ Λιόπρεσι, και μέσα σ' τὴν Δεκέλεια...

(Ὁ Περικλέτος ἐξωθεν τὸν νοῦ μαζέ σ' τὴν Ἀμέλια.)

Και καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Βγήκαν μικρὰ τραγουδιὰ τοῦ Ρῶτα τοῦ Μαράνου,
πλήρη πρωτοτυπίας κι' ἀντάξια στεφάνου.

Νέα Τουρκία, δυνατὸ δῶμά, Ἀθανασιάδῃ,
εἰς τῶν Τεχνῶν τὸ Θέατρον ἐπαίχθη σ' τὴν Παρίσι,
κι' ἐπιτυχία προφανῆς ἐπέστεψε τὸ βράδυ
αὐτῆς τῆς παραστάσεως ἐν κόσμου συναθροίσει.

Συγχαρητήρια θερμά πρὸς τὸν Φαῖκῶν Γεράσιμον,
χειροῦργον μας διάσημον,
πού πρὸς χαρὰν τῶν φίλων του κι' ὅλης τῆς κοινωνίας
ἐξ ἐπιμόνου κατ' αὐτὰς συνῆλθεν ἀσθεनेίας.